

Sygn. akt I C 2334/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Florek

Protokolant: Marta Chęcińska

po rozpoznaniu w dniu 08 stycznia 2019 roku w Dzierżoniowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w K.

przeciwko W. Ż.

o zapłatę kwoty 824,89 zł

I. oddała powództwo;

II. oddała wniosek strony powodowej (...) w K. o zasądzenie kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2334/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) w K. wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej W. Ż. kwoty 824,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że pozwana była związana z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umową pożyczki gotówkowej z dnia 28 października 2014 roku, jednakże nie wywiązała się z obowiązku spłaty w terminie umówionych rat. Podkreśliła, że w związku z tym (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty, a następnie wysłała kolejne wezwanie do zapłaty połączone z wypowiedzeniem tej umowy pożyczki. Podała, że na podstawie umowy cesji z dnia 13 kwietnia 2018 roku, wierzytelność z tytułu tej umowy została przelana na jej rzecz, o czym pozwana została zawiadomiona pismem z dnia 13 czerwca 2018 roku. Oświadczyła, że całkowite zadłużenia pozwanej, z uwzględnieniem wszelkich dokonanych wpłat, na dzień wniesienia pozwu wynosi 824,89 zł, a składa się na nie: kwota 550,96 zł niespłaconego kapitału, kwota 22,79 zł należności z tytułu odsetek umownych liczonych od dnia 14 kwietnia 2018 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, kwota 189,50 zł należności z tytułu odsetek umownych i karnych naliczonych do dnia 1 marca 2018 roku i kwota 61,64 zł z tytułu kosztów windykacji. Podała, że w wyniku dokonania przez pozwaną w dniu 8 sierpnia 2015 roku częściowej spłaty zadłużenia, doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia z uwagi na uznanie długu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2014 roku, pozwana W. Ż. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki gotówkowej, na mocy której otrzymała pożyczkę w kwocie 700 zł oraz zobowiązała się do jej zwrotu wraz z odsetkami w kwocie 34,60 zł i wynagrodzeniem za obsługę spłaty pożyczki w miejscu zamieszkania w kwocie 693,45 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty tegoż zadłużenia w 45 tygodniowym ratach po 31,73 zł każda.

Dowód: odpis umowy pożyczki gotówkowej z dnia 28 października 2014 roku - k. 19,

odpis regulaminu pożyczek - k. 20.

W dniu 13 kwietnia 2018 roku, strona powodowa (...) w K. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której została na nią przelana między innymi wierzytelność z tytułu opisanej powyżej umowy pożyczki gotówkowej.

Dowód: odpis umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 kwietnia 2018 roku - k. 8-9,

informacje odpowiadające odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców - k. 10-12, 12-14 i 15-17,

wyciąg z listy dłużników - k. 18.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne i tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

W niniejszej sprawie strona powodowa udowodniła, że w dniu 28 października 2014 roku pozwana W. Ż. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki gotówkowej. Wykazała także, że wierzytelność z tytułu tej umowy została na nią przelana na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 kwietnia 2018 roku.

Sąd ustalił jednak, że dochodzone roszczenie jest przedawnione. W pierwszym rzędzie należy wskazać, że roszczenie to wynikało z umowy pożyczki gotówkowej zawartej z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., a tym samym było związane z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą. W związku z tym przedawniało się w terminie trzech lat. Wedle bowiem przepisu artykułu 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata.

Przepis artykułu 120 § 1 zd. 1 k.c. stanowi z kolei, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a więc od dnia, w którym minął termin jego płatności. W tym zakresie z treści przedmiotowej umowy pożyczki wynika, że pozwana zobowiązała się do spłaty zadłużenia wynikającego z tej umowy w 45 tygodniowym ratach. Mając na uwadze, że przedmiotowa umowa została zawarta w dniu 28 października 2014 roku, ostatnia rata powinna być zapłacona w dniu 8 września 2015 roku. Znajduje to zresztą potwierdzenie w dowodzie z wykazu niezapłaconych dokumentów księgowych (k. 5 akt), w którym podano taką właśnie datę wymagalności roszczenia. Nie ma więc wątpliwości, że w tym dniu wszystkie raty były już wymagalne. Oznacza to, że liczony o tej dacie termin przedawnienia upłynął w dniu 8 września 2018 roku. Strona powodowa wniosła natomiast pozew w tej sprawie w dniu 19 września 2018 roku czyli po upływie terminu przedawnienia.

Wedle przepisu art. 117 § 2¹ k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Wskazany przepis wszedł w życie w dniu 9 lipca 2018 roku, na podstawie

przepisu art. 1 pkt 1 Ustawy z 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 roku, poz. 1104), zwanej dalej "ustawą nowelizującą". Nastąpiło to więc po wszczęciu postępowania w tej sprawie. Zgodnie jednak z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1 czyli Kodeksie cywilnym, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Oznacza to, że przepis art. 117 § 2¹ k.c. ma zastosowanie w niniejszej sprawie.

W świetle tegoż unormowania kluczowe znaczenie miało ustalenie, czy w rozpoznawanej sprawie pozwana ma status konsumenta. Przepis art. 22⁽¹⁾ k.c. stanowi, że za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Pozwana jest osobą fizyczną, a dochodzone roszczenie niewątpliwie wynika z dokonanej przez nią czynności prawnej jaką było zawarcie przedmiotowej umowy pożyczki. Nie ma także wątpliwości, że zawarcie tej umowy nie było związane z ewentualną działalnością gospodarczą pozwanej, a (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jest przedsiębiorcą. Tym samym pozwana występuje w tej sprawie w charakterze konsumenta.

Mając więc na uwadze, że pozwana jest konsumentem, a dochodzone roszczenie jest już przedawnione, na mocy przepisu art. 117 § 2¹ k.c., strona powodowa nie może domagać się jego zaspokojenia, co skutkuje oddaleniem powództwa.

Na marginesie należy wskazać, że strona powodowa nie udowodniła, iż w dniu 8 sierpnia 2015 roku pozwana częściowo spłaciła zadłużenie, a w szczególności, że w ten sposób uznała cały dług.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Wedle przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Biorąc pod uwagę, że strona powodowa w całości przegrała niniejszy proces, należało przyjąć, iż nie ma podstaw do uwzględnienia jej wniosku o zasądzenie kosztów procesu od pozwanej.

Mając powyższe na względzie, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji.